

DOPISY MRTVÝCH LUCAVESTE

Strach
je vše, co má

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

DOPISY MRTVÝCH

receive again on
 before Wednesday
 I am going to St
 Henry, and is
 therefore has
 L. W. R.

should be stable.

44

Saturday May 10

Dear all
 I am writing you
 on Sunday. I have
 duty for walking on the
 as to come & after one
 more, little time, I
 to him. After night
 I will be home with
 I think for

I have been so thankful for your
kindness & the collection of
your kind letters & the
very best of wishes as they
have been taken up.
I hope never again.

LUCA VESTE

DOPISY

MRTVÝCH

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Originální vydání:
DEAD GONE

Přeložil Jan Krist

Copyright © Luca Veste, 2014
Translation © Jan Krist, 2015

ISBN 978-80-7243-761-0

Bez podpory mnoha lidí by tato kniha nebyla vůbec možná. Jsem věčným dlužníkem a vděčný následujícím lidem.

Eve, Nickovi a Helen, kterým neustále stačilo zmailovat či zatelefonovat, aby mi poskytli vynikající radu a poučení. Podobně Steve, Stav a Neil, kteří mě inspirovali k mnohému, co se dočtete na těchto stránkách. Charlie Williamsovi, který stojí za tím, že jsem se vůbec odvážil psát, a pak mi poradil, jak pokračovat. Prvním čtenářům, Vicky Newhamovi a Lindě Moorové, kteří mi věnovali spoustu času a řadu neocenitelných podmětů.

Děkuji svému agentu Philipu Pattersonovi, který mi změnil život (a tuto knihu) jediným rozhovorem a od té doby mi nepolevujícím způsobem poskytoval podporu. A Isabelle a Lukovi Karjacqovým za jejich tvrdou a obtížnou práci. Mému neuvěřitelnému redaktorovi v Avonu Sammie Rafiquovi, který předčil moje nejdivočejší očekávání v tom, jak houževnatě vedl tuto knihu. A děkuji též Keshini Naidoové a vůbec všem v Avonu a HarperCollins.

SallyAnn a Johnovi a Gině Kirkhamové za rady z oblasti policejní práce. Všechny chyby padají na můj vrub a jsou nejspíš úmyslné. Všem spisovatelům, kteří přispěli do charitativních antologií, s nimiž jsem měl tu čest pracovat, a všem, jež mi vyjádřili podporu na Facebooku a Twitteru. Colu Burymu za publikování mé první povídky – kdo tvrdí, že Liverpoolané a ostatní lidé spolu nemohou vycházet?

Své rodině, která mi byla neustále zdrojem jak podpory tak inspirace. Rodičům Alanovi a Tracy Vestovým, Sue Kirkhamové a Johnu Briskovi a Carole a Alanovi Woodlandovým (bylo to skupinové úsilí). Svým prarodičům a všem mým osmi bratrům a sestrám (všechny vás vyjmenuji ve své následující knize!). Perry a Cath Haleovým, Miku a Jemmaně, Peteru a Izzybelle Vestovým.

A hlavně mé ženě Emmě, která mě nádherně podporovala, *ti amo bella*, a Abigail a Megan, které snášely nabručenost svého otce po ránu, když přes noc psal.

Pro Emmu, Ab a Mig
– mělo to smysl.

ČÁST PRVNÍ

Život je šťastný. Smrt je pokojná.
Což je změna, která je nepříjemná.

ISAAC ASIMOV

Už od raného věku nás učí, abychom se báli smrti, této nepoznatelné síly, ke které my všichni směřujeme, už jenom prostou skutečností, že existujeme. Ať tak nebo onak, o tomto aspektu lidské existence není v západní společnosti přirozené hovořit. Smrt není snadné téma, o kterém by se dalo otevřeně diskutovat, aniž bychom pocítili nejspíš zneklidňující strach nebo se cítili uraženi. Tento aspekt nás všechny svazuje dohromady, dotýká se nás všech, bez ohledu na rasu, pohlaví či směřování; je to jediná věc, kterou máme společnou, přesto je až příliš často považována za „temný“ předmět úvah. Hovořit o vlastní smrti je chápáno za něco morbidního a nespolečenského.

Avšak jedno zůstává. My všichni jednou umřeme. Každý živý organismus má zkušenost smrti. Skutečně se jedná podle Dr. Sigmunda Freuda „o cíl veškerého života“. Žijeme, abychom zemřeli. Homo sapiens jako druh vykázal v průběhu uplynulých několika málo staletí ohromný technologický pokrok. Přesto zde zůstává jedna věc, kterou nevlastníme a pravděpodobně jí ani nikdy nedosáhneme, totiž vytvoření způsobu, jak se vyrovnat se smrtí – v jednotném smyslu jako populace. Truchlíme různě, umíráme různě.

Smrt se dotýká nás všech. Měli bychom se obávat smrti a pokoušet se aktivně ji zahánět pokusy, jak prodloužit naše životy? Kdyby technologie dosáhla toho, že smrti se můžeme vyhnout a nekonečný život se stává možností, dokázali bychom opravdu kdy skutečně žít?

Bez toho, abychom byli schopní zkoumat smrt a její následky pro mrtvé, je vůbec možné studovat smrt jakýmkoliv smysluplným způsobem, bez toho, že bychom ji byli schopni zažít?

Převzato z článku „Život, smrt a žal“ publikovaného v *Psychological Society Review*, 2008, ročník 72.

Experiment dva

Nebála se tmy.

Ne předtím.

Ne předtím, dokud nevstoupila do života bez jejího přičinění a neza-
halila ji jako druhá kůže a nestala se součástí jejího já.

Nebyla klaustrofobická, ale pevné zdi ji svíraly ze všech stran. Drtily
ji ke smrti, aniž vůbec věděla, že se nijak nepohnuly. Nevystašily ji ani
věci, které se jí plazily kolem prstů. Ani se nebála sedět sama v temné
místnosti a uvažovat nad tím, jestli to, co se dotýká její tváře, je skutečné
či jen výplod její představivosti.

Kdepak. Nikdy se předtím nebála.

Až teď.

Vinila sebe samu. Vinila svoje přátele. Vinila jeho. Neměla by tam
být, tudíž někdo byl vinen.

Musel být.

Stala se odpovědným dospělým. Což byla správná věc. Nejspíš. Dáv-
no byly pryč dny, kdy se potulovala městem, dvakrát, někdy třikrát za tý-
den. Karaoke v pátek, který se občas natáhl do soboty. A pokud tam byli
nějací decentní mládenci, protáhlo se to tajně až do neděle. Ale teď to
byla ona, kdo první odcházel brzy v noci, když ostatní teprve začínali.

Neměla ráda pocit, že je opilá. Ztráta kontroly, ztráta citlivosti. Měla
kocovinu mnohokrát. Ale pak se rozhodla, že to zodpovědný dospělý
nedělá. Její matka hubovala, že jedné noci ji musela vzadu držet za vlasy,
když se dvě láhve bílého vína a bůhví kolik vodky a limonády rozhodly,
že chtějí ven.

Teď raději zůstávala doma, po denní práci sledovala televizi, obzvláš-
tě když to znamenalo, že blízko ní sedí on. Dokonce jí ani nevadilo, že

měl pořád na klíně laptop a hrál na něm ten stupidní manažerský fotbal. Jako kdyby jí postačovalo, že je tam s ní.

Pořád se těšila z pití na konci pracovního dne, ze skleničky vína s jídlem a občas z plné láhve přes víkend. Ale s mejdany skoncovala. To bylo jistojisté.

Když jí do ruky vtiskla nějaká dívka, která tvrdila, že to miluje, sklenici koktejlu Cheeky Vimto, neřekla ne. Portské a vodka. Kdo by pomyslel, že je to něco špatného? Nestarala se. Chutnalo to zatraceně dobře.

Jedna sklenička vedla ke čtyřem dalším a než si to stihla uvědomit, ocitla se v nočním klubu, který byl inspirován osmdesátými lety a její srdce plesalo nad Chesney Hawkesem. Když udeřily dvě ráno, všem řekla sbohem. Všechny je milovala. Její děvčata. Pokaždé když odcházela, přemýšlela, proč ji nechtějí vídat častěji.

„Ještě nechod', složíme se pak všechny na taxíka. Klub nebude zavírat ještě tak hodinu.“

„To je dobrý, budu v pořádku. Jsem hotová, potřebuju do postele. Je potřeba odejít... Ne, to je OK, půjdu pěšky k tunelu u muzea, jestli nějakýho nechytím.“

Hlas ochraptělý z překřikování rachotu hudby. Sliby, že brzy něco podniknou znovu. Pošle jim textovku, až dorazí domů.

Nakonec se dostala ven z klubu, z posledního schodu jí musel pomáhat vyhazovač. S plnou silou ji zasáhl čerstvý vzduch, spolu s uvědoměním si toho, že už dlouho nebyla tak opilá jako teď. Začala v kabelce hledat mobil, aby jej nakonec našla v kapse, ve které vždycky byl; chtěla si zavolat taxi, aby ji vyzvedlo.

„Do prdele.“

Příliš hlasitě. Už nebyla uvnitř klubu, ale její hlas si to ještě nestihl uvědomit. Vzhlédl k ní pár, co ji míjel; ona zápasila s pitomou baterií, která jí vybila její smart phone. A následné rozhodnutí sundat si pohodlné boty, jí přišlo jako nejlepší na světě. Pak vyrazila ke stanovišti taxi na konci Matthew Street, doufala, že tam nebude muset čekat příliš dlouho. Proklopýtala kolem starého Cavern Clubu; z jeho dveří se ozval zvuk nějaké posrané kapely, przníci staré hity, zrovna když pár turistů vypadlo ven na ulici.

Nemohla sehnat taxi, dolů po North John Street se táhly davy lidí. Vydala se dál od světel klubů v centru města a doufala, že nějaký vůz

chytí u tunelu. Když byla ještě mladší, nebylo nijak těžké se dostat domů nočním autobusem, bylo tam vždycky dost lidí, takže se cítila bezpečně. Ale teď měla po kapsách spoustu peněz a nemusela sedět v přečpaném autobusu a čichat zápach kebabů a nechávat si šaty nasáknout výpary z vodky. Mládenci, kteří pokřikovali jeden na druhého nebo to zkoušeli na jakoukoliv dívku, která měla puls. Ne, díky, může zaplatit osm liber a dostat se domů sama.

Stála na rohu u muzea a vyhlížela drožku, která by kolem ní projížděla a měla na střeše zapnuté světlo, že je volná. Objala se pažemi, trochu ji štípal studený vzduch, který se do ní opíral, když tam stála zády ke zdi St John's Garden, po pravici měla muzeum. Vjezd a výjezd do tunelu Birkenhead byl přímo naproti ní. Kymácela se v rytmu tiché hudby.

Byla jí zima a přála si, aby si vzala teplejší kabát, když ráno opouštěla domov. Nazula si pravou botu; překvapující bylo, že to stačilo. Uplynulo deset minut, pak patnáct, než se konečně objevila drožka, zpomalila, když kolem ní projížděla.

„Hej!“

Taxík mířil směrem k městu, pak se rychle otočil do protisměru a vyrazil jejím směrem, aby pak zabrzdil přímo před ní. Otevřela dveře, sotva si všimla řidiče, zakřičela na něj svoji adresu a zabořila se do sedadla. Byla ráda, že je v teplé vozu.

Když projížděli centrem města, začala se cítit poněkud nepříjemně, řidič hleděl přímo před sebe, jako by sotva registroval její přítomnost. Nevydal ani hlásku od okamžiku, kdy nastoupila. Musel to být jeden z těch nových řidičů ze zahraničí, kteří sem přicházeli z východní Evropy či odkud. Máma by o ní ráda věděla. Musí jí zítra zavolat, pomyslela si. Nemluvila s ní už dlouho a chtěla to dohonit.

Několikrát rychle za sebou zívla, rozmazané budovy míhající se kolem na ni působily uspávacím dojmem, jak taxík vyjížděl z centra a mířil k domovu. Bezúspěšně bojovala s únavou a přivřela víčka; oči zůstaly zavřené.

Což byla velká chyba.

Probudila se, když auto zastavilo, vzhledla a viděla, jak řidič vystupuje. Se zakalenýma očima a zmatená náhlou nepřítomností pohybu, se narovnala.

„Jsem vzhůru, to je v pořádku,“ pronesla. Ale to už řidič prošel kolem jejích dveří a zmizel z dohledu.

Panika ji nezachvátila ihned. Jako první se objevil zmatek.

„Kde to jsme?“ Okýnko mezi ní a řidičem zastřela mlha a ona udeřila rukou do jeho panelu. Na jedné straně spatřila stromy lemující šterkopískovou příjezdovou cestu. Pokusila se otevřít dveře, ale klika se ani nepohnula. Nahnula se přes druhé sedadlo a zkusila druhou kliku. Se stejným výsledkem. Znovu udeřila pěstí do okýnka, na druhé straně spatřila budovu. Cizí a podivný dům. Ne její dům. Do prdele, to není můj domov.

„Co se to děje?“ Slyšela mužovy kroky, jak skřípají po šterku za vozem. Pak okýnko potmělo. Rychle se natáhla zpět na svoje sedadlo. Sklonil se k okýnku, tvář mu nebylo vidět, protože na ní měl černou kuklu.

Teprve teď začala panika.

Skrz okno uslyšela jeho hlas. Pomalý, precizní.

„Jsme teď uprostřed ničeho. Takže jestli budeš křičet, nikdo tě neuslyší. Ale co je důležitější, jestli začneš křičet, zlámu ti prsty na pravé ruce. Zakřičíš znova, odříznu ti je. Rozumíš mi?“ V jeho hlasu ani stopa po přízvuku, ale bylo v něm něco zvláštního.

Začala se přemísťovat ze svého sedadla k protějším dveřím. Adrenalin se probudil. Potřeba dostat se pryč odtud převládla nad vším ostatním.

Avšak on byl rychlejší. Dveře za ní se otevřely a za rameno ji popadla ruka. Byl silný.

Bojovala s jeho rukou, bojovala o život, bojovala.

Aniž by zakřičela.

Zabušila pěstmi na protější okýnko a pak celou svou silou a váhou zatáhla za madla od dvířek, muž se ji zatím pokoušel vytáhnout ven.

Pevně ji uchopil za oděv a obtočil paži kolem jejího krku. Udeřila do něj, ale cítila, jak je pomalu vytahována z automobilu. Celou cestu do domu ji vlácel, paže obtočená kolem krku ji připravila o vzduch v plících. Oči upřela dolů a pak jimi přejela kolem. Kamenné schody s mramorovým zábradlím na obou stranách značily vstup do domu, ale neměla čas na něj pohlédnout, když ji dál táhnul temnou chodbou. Potřebovala se pořádně nadechnout. Viděla, jak jí z nohy sklouzla jedna z jejích tak

pohodlných bot a zmizela někde v temnotě. Natáhla se k podlaze, škrábala a prsty se pokoušela povolit sevření jeho rukou, ale všechno marně. Táhl ji dál po patách.

Zastavil se a posunul ruce tak, že se ocitla v sevření jako při řecko-římském zápasu. Ale už mohla aspoň trochu dýchat. Prošli dveřmi a pak najednou letěla dolů. Schodiště, hádala. Ale s jistotou to nemohla říct. Byla příliš velká tma.

Zastavili se. Povolil sevření kolem krku, ale ještě předtím, než měla šanci se pohnout, strčil do ní oběma rukama. Padala zády dolů a přistání bylo tvrdé.

Slyšela, spíše než viděla, jak se dveře zavírají.

Vyskočila na nohy, bolest z pádu se díky dýchání a přílivu adrenalinu ztratila.

„Nech mě jít, ty bastarde! Otevři ty dveře. Hned!“

Nacházela se ve tmě. Nahmatala dveře a pokoušela se najít kliku nebo cokoli, čím by je mohla otevřít. Pak do nich začala vši silou bušit pěsti. „Prosím, nenechávej mě tu.“

Bušila dál, dokud jí pěsti nezačaly bolet.

Sepnula ruce.

A pak to přišlo. Skrz zeď k ní přicházel hlas, zněl monotónně. Zarazila se a se vztyčenou hlavou pozorně naslouchala.

„Budeš krmena. Budeš dostávat vodu. Je tam poklop, který se dá otevřít jen zvenku. Přes něj budeš dostávat vše potřebné. V některých dnech bude v jídle přísada, aby ses pro mě pročistila. Ale nebudeš vědět, kdy to bude. Když se budeš chovat dobře, nebudu tě muset zabít.“

Poté hlas utichnul. Strnule stála a naslouchala, jestli neuslyší ještě nějaký zvuk, opatrně poodstoupila od dveří. Dala si ruce před sebe a pokoušela se je spatřit.

Neozýval se žádný zvuk, kromě jejího dýchání, funění, nádech a výdech. Začala rukama kolem tápat v temnotě a trochu sebou trhla, když rukou narazila na rovný povrch.

Zhluboka se nadechla a zápasila s tím, aby ji neovládla panika. Nevíděla zdi kolem sebe, ale cítila je. Obkličovaly ji.

Byla sama. V temnotě.

1.

Neděle 27. ledna 2013 – den první

Parkem Sefton a okolím vál ostrý mrazivý vítr a ranní mlha se zrovna začínala zvedat nad řadu stromů. Z jedné strany lemovaly ulici domy postavené dostatečně daleko od silnice a světla různých aut přitahovala zakalené zraky oněch nešiků, co museli vstávat časně. V ranním světle se pohybovali po chodnících. Většinou jeden ke druhému nedokázali pronést ani dvě slova, ale podráždění z brzkého rána, ve kterém museli ven, způsobovalo, že občas i vypukla čilá konverzace. Existovaly doby, kdy domy obývaly celé rodiny, ale teď se většina z nich proměnila v několik bytů a prodávaly se za šestimístné sumy.

Detektiv inspektor David Murphy zaměřil svoji pozornost zpět k parku. Nebyl to onen typ roztomilého, malého, rodinného a přívětivého parku plného houpaček a skluzavek pro děti. Namísto toho to byly akry zeleně s nádhernými starými stromy, bylo v něm dost zákoutí na to, aby v nich člověk objevoval pokaždé něco nového, když se do parku vydal na procházku.

Avšak prazvláštní mrtvé tělo, to bylo něco krajně neobvyklého a vskutku nového.

Vypadalo to na první pohled jako obyčejná sebevražda. Tělo visící ze stromu anebo nacpané hrstmi pilulek někde uprostřed pole. Lidé doufající, že je nikdo nenajde ještě předtím, než odejdou ze života.

Ale občas to bylo něco jiného.

V dálce zahlédl světla. Modré, červené, přesouvající se zleva doprava. Vypadalo to, že tento nijak nezvyklý úkaz přitahuje hypnoticky pozornost těch, co se tlačili, aby viděli, co se v parku děje. Murphy seděl ve

svém autě a vypnul motor, který se začal uklidňovat, jakmile propustil počáteční energii. Světla aut s blikající modrou a červenou před jeho Citroënem odrážela tmavý a prázdný interiér, což bylo dáno efektem přerušovaného světla dopadajícího na přístrojové desky.

Murphy si odepnul bezpečnostní pás a předklonil se, pokoušel se dohlédnout za světla a lidi míhající se kolem v parku. Pak se znovu opřel o opěradlo sedadla, protože pochopil, že neuvidí zhola nic.

Pročísl si bradku. Předchozí noc si ji upravil, zastříhl si její okraje a pečlivě vyholil tváře nad ní, protože se rozhodl, jak prohlásil, ukázat svoji dvojitou bradu v „celé kráse“, než aby ji dál skrýval. Potlačil zívnutí a otevřel dveře vozu, protáhl svoje dlouhé nohy, křečovitý pocit v lýtkách mu napověděl, že to možná večer přehnal na běžeckém trenažéru, když se pokoušel shodit oněch několik zbývajících kil nadváhy.

Nebyl vzhůru více než patnáct minut, když mu zavolala detektiv šéf-inspektorka. A teď byla ještě hodina do rozednění a už si to vykračuje k tělu nějaké mrtvé dívky.

Takhle Murphy začínal den nerad, obzvláště když se jednalo o neděli. Měl telefon z práce ještě předtím, než měl šanci vypít svoje kafe. Nehledě na jeden opečený toast. Nasoukal se do čistého obleku. Smrt zkrátka dokáže být někdy neuvěřitelně sobecká.

„Murphy,“ řekl, když se mu konečně podařilo najít mobil, který se skrýval v kapse džín pohozených na podlaze ložnice. Proboďával pohledem displej té stupidní věci.

„Davide?“

Murpyho ramena poklesla pod tíhou světa. Detektiv šéfinspektorka Stephensová. Což nevěstilo nic dobrého, obzvláště v tuto nenormální hodinu. „Co se stalo?“

„Tělo. Podezřelé okolnosti. Nalezeno v Sefton Park.“

„Sakra. Je to zlé?“

„V tuhle chvíli neznáme ještě všechny detaily.“

„Potřebuješ mě?“

„A proč bych ti jinak volala, Davide? Nejsem tvůj zatracený budík.“

„Je to už nějaká doba, to je všechno. Už jsem začínal uvažovat, jestli nezůstanu dalších šest měsíců u vloupaček.“

„Fajn. Teď máš něco jiného.“

„Kdo bude se mnou?“

„Rossiová nebo Tony Brannon. Je to na tobě.“

„Ohromný. Jenom další zasraná Sofiina volba.“

„Mluv slušně. Copak tě nenaučili, že bys neměl klít před dámou? A v každém případě – žebráci si nemůžou vybírat. Mimochodem, jak je to dlouho, cos na tom byl kvůli tomu opravdu zle?“

Murphy si vrazil mobil mezi rameno a ucho. Sklonil se a popadl kalhoty, které ležely na podlaze vedle džín. „Jaký konec?“

„Jaký konec čeho?“

„Parku.“ Ježíš by zaplakal.

„Aha. Aigburth Drive. Prostě se dívej po majáčkích. Vypadá to tady, jako by všechno bylo napůl od krve.“

Murphy si dopnul kalhoty a přičichl ke košili, kterou měl na sobě předchozí den. „Budu tam do dvaceti minut.“

O pět minut později byl z domu a zpátečkou vyjel po příjezdové cestě na silnici. Dvacet minut, to bylo poněkud optimistické prohlášení. Bude to pravděpodobně dvojnásobek doby v tuto ranní hodinu i přes to, že nepotká v tunelu zácpu, obvyklou v pracovní den. Zakroutil hlavou a kousl se zuby do spodního rtu. Zabočil vpravo, pryč z malé kroutící se silničky, vinoucí se kolem malé soukromé parcely; lamentoval při tom nad skutečností, že se už připravuje na to, kolik zameškaného bude muset dohonit, až se tam dostane.

Dojíždění do pravidelného zaměstnání je možná otrava, ale přinejmenším mu dávalo čas pořádně se probudit. Během pěti minut už byl na dálnici směřující do tunelu Wallasey, který odděloval Wirral od Liverpoolu.

Wirral nebyl odjakživa jeho domovem. Vlastně jej tak mohl označovat jen v posledních pár měsících. Wirral byl historicky znám jako oblast; v zásadě se jedná o část poloostrova, kterou od města odděluje řeka Mersey; vždycky žila ve stínu Liverpoolu, ale byl mnohem bohatší než většina Liverpoolu. Ale nyní už bylo spojení obou míst těsnější. Zatímco bohatší byl stále západ Wirralu, v místech jako West Kirby nebo Heswall, konec lodní dopravy a obchodu v Cammell Laird's na východní straně poloostrova znamenal, že i Wirral měl nyní chudé čtvrti. Dokonce i děti zde mluvily s liverpoolským akcentem, byť se jednalo

o jeho bastardizovanou verzi. Murphy byl spokojený s tím, že tam žije; a to i přes jemné rozdíly, které se stávaly zjevnějšími každým dnem, což ho poněkud zneklidňovalo.

Miloval město Liverpool. Lidi, budovy, historii. Ale zrovna potřeboval nějakou dobu pobývat jinde. Pracovat v něm, to mu teď stačilo.

Murphy použil označení, které ho opravňovalo k rychlé jízdě, když dojel k mýtným budkám u ústí tunelu Wallasey, a překročil limit pětadesáti kilometrů za hodinu, když projížděl pod řekou Mersey; ale i tak, když automobil konečně zastavil, uběhlo čtyřicet minut od telefonátu, který jej zburcoval.

Murphy vyšel ven do sychravého lednového rána a zapnul si kabát. Kráčel k zábradlí, jež ohraničovalo stezku, směřoval k policejním páskám, jež narychlo natažené ohraničovaly místo zločinu. Širokou hlavní cestu stínily vysoké stromy a skrývaly tak místo před většinou zvědavých pohledů. U vchodu do parku stálo několik uniformovaných policistů, ale stačil rychlý záblesk policejní průkazky a mohl přes hlídky projít.

Pár stovek metrů před sebou spatřil rušné mraveniště pracujících, blízko kamenné stezky, jež prořezávala trávu a vedla někam do dálky. Hlavní centrum aktivity se zdálo být koncentrováno na okraji travnaté plochy, jež se pak zvedala směrem k linii stromů. Murphy sklonil hlavu před větrem a zamířil k tomuto místu.

„Pane!“ Detektiv seržant Laura Rossiová, původem Italka ve druhé generaci. Dlouhé tmavé vlasy, vysoká skoro sto sedmdesát centimetrů. Vypadala silně a zavalitě, široká ramena, její rysy doplňoval ještě typický římský nos. Většinou žila sama, pár ženatých mládenců na stanici to na ni zkoušelo – bezúspěšně. Ale Murphy nebyl jedním z nich. Vyšla Murphymu vstříc, odhrnula si z tváře vlasy a pár neposlušných pramenů si zastrčila za uši. „Jste v pořádku?“

„Tak co jsme to dostali?“ pronesl Murphy, když k ní došel.

„Také přeji dobré ráno, pane.“

Murphy k ní shlédl, byla o dvacet centimetrů nižší než on a vážila zhruba polovinu toho co on. Usmála se, když k němu zvedla hlavu, ale ihned si uvědomila, kde se nacházejí, a na tváři se jí opět objevil původní stoický výraz. Byl rád, že tam je ona. Jakýmsi podivným řízením osudu

a naprosto bez kontextu neměl vlastní děti, a proto o ni chtěl pečovat, být pro ni takovou svého druhu otcovskou figurou. A byla nezkušená, jak předpokládal. Potřebovala nějaký dozor. Bez čehož, pokud to obzvlášť byl případ vraždy, by se ale teď rozhodně obešel. Zvláště když se vzalo do úvahy jeho poslední úsilí. „Pusťme se do toho. A přestaň mi říkat pane, kolikrát ti to mám opakovat?“

„Jistě. Promiňte, pane. Mladá žena, nalezená psem kolem šesté ráno. Plně oblečená. Nic než tělo pod stromem.“

Murphy se rozhlédl a spatřil muže, o kterém se zmiňovala, jak hovoří s uniformovanými policisty. Starší muž, asi pět let po šedesátce; pes seděl vedle něj, potichu a na vodítku.

„Má k tomu co říct?“ prohodil Murphy.

„Nic moc. Pes odběhl pod stromy, on ho šel hledat a našel dívku.“

„Je tady ta Guma?“

Rossiová vypadala zmateně. „Kdo je to Guma?“

Murphy se usmál, pořád mu přišlo směšné, jak se liverpoolský smysl pro humor a slang ohledně přezdívek mýjely se středomořským pohledem na svět. „Brannon. Je tady někde?“

Rossiová si rychle dala dlaň před ústa a pokusila se potlačit pousmání. Murphy si povšiml jejích nehtů, poněkud si je kousala namísto toho, aby si je pěstovala. „Aha. Je na honu za vodítky. Jeho vlastní slova, ne moje.“

„Fajn,“ odvětil Murphy. „Aspoň si trochu zacvičí, ten tlustej parchant. Je tady už někdo z ohledání?“

„Přijeli asi dvacet minut před vámi.“

„Nějací další svědci?“

„V tuto chvíli ne.“

„Dobře. Dívala jste se už na tělo?“

Rossiová přikývla.

„Výborně. Pojd'me, ať nečeká.“

Murphy si natáhl rukavice, extra velké, a vyrazil směrem k místu nálezů. Viděl nad stromy a v dálce Palm House, velkou budovu s kupolí, která představovala střed parku. Díky obrovským skleněným oknům vypadala v tomto mdlém ranním světle jako ohromný skleník, tupý a neživý.

Murphy a Rossiová vstoupili do stanu, který byl vztyčen nad tělem. Řada stromů zevnitř vypadala ještě hustší, tráva, která z kruté zimní noci ještě nestihla úplně rozmrznout, jim křupala pod nohama.

Cvakání fotoaparátů tvořilo jediný zvukový doprovod celé scény. Murphyho oči se zahleděly na dívku. Podle postavy asi dvacet. Běžně vypadající, konzervativně oblečená do černých kalhot a červeného svetříku s výstřihem do V. Jedna náušnice, což znamenalo, že se ta druhá buď ztratila, nebo už pro někoho představovala suvenýr.

Svoje myšlenky, jako obvyčejně, nechal až na později. Vždycky první dojem ze smrti, byť morbidní. Férově řečeno, obvykle ho instinkt nezklamal.

Murphy se provlékl stranou, opatrně se při tom vyhnul všemu, co vypadalo důležitě, postavil se před dolní končetiny těla a soustředěně si je začal prohlížet. Tělo se vyznačovalo obvyklou zsinálostí mrtvých. Bledost způsobená tím, že krev přestala obíhat. Oblečení vypadalo nově, nenošeně; záhyby na halence pocházely spíše od toho, jak byla halenka zabalena, než od toho, že by byla používána.

Ležela tam roztažená jako orel, paže roztažené do V, nohy jakbysmet. Někdo ji do této pozice pečlivě naaranžoval. Vypadá to nepřírozně, jako by nám pózovala, což byl nejspíš něčí záměr, pomyslel si Murphy. Ale jeho pohled okamžitě přitáhla tvář mrtvé. Oči napůl překryté víčky, zíraly přímo skrz něj někam daleko. Modré, skelné oči; v nich poslední obrázek toho, kdo ji tu takhle zanechal. Ústa lehce pootevřená, horní řada zubů se v poslední grimase šklebila jako na přehlídce. Ošklivé červené značky na jejím obnaženém hrdle.

Doktor Stuart Houghton, pro přátele jen Stu, se vedle těla přikrčil. Byl hlavním patologem města, přinejmenším po celou dobu, co v něm Murphy pracoval. Šedivé vlasy mu už řídly, zvedl se z pokleku a stál nahrbený. Jeho nízké a podsadité tělo zdůrazňovalo stále se zvětšující břicho, které si ve středu své bytosti pečlivě pěstoval. Obrátil se a pohlédl na Murphyho.

„Doktore Houghtone, co jsme zjistili?“

„Ale zabralo ti to dobu, Dave.“

Murphy vystřelil rukama ke svým ústům. „Proč mi říkáš Dave, když víš, že to nemám rád? Nikdy si neodpustíš mě naštvat, že? A to všechno jenom proto, že já věděl, že už tady budeš, až přijedu. Co jsi mi chtěl říct?“

„Už jsi s tím skončil?“ prohodil Houghton.

Murphy si změřil patologa a pokrčil rameny. „Prostě jen dělám, co mi bylo řečeno.“

Houghton našpulil rty. „Fajn, ale teď ti nemůžu moc říct,“ poznamenal a rukama zagestikuloval k oběti. „Takhle jsme ji našli, ruce a nohy roztažené, jako by se chystala dělat hvězdu, jenomže leží na zemi. Kolem těla nic, žádné důkazy, může být mrtvá kolem dvanácti hodin. Ohledně dalšího si budeš muset počkat na ohledání postmortem. Hned si ji odveze.“

„Nějaké podezření?“ zeptal se Murphy, přestože už předem znal odpověď. Chtěl si jenom z doktora trochu vystřelit.

Houghton si něco zamumlal pod vousy. Pak pokračoval: „Jak sis už nepochybně všimnul, kolem hrdla má modřiny, což indikuje zardoušení. První zdravotník tady si toho musel všimnout, a proto zavolał nás, odborníky. Dle mého soudu správně.“

Murphy se pozorně zadíval na dívku. Velké modřiny pod bradou už černaly, jak ubíhal čas. Velké mateřské znaménko nebo pigmentová skvrna barvy silné černé kávy na spodní levé straně krku.

„Umřela tady?“

„Ještě to není jisté, ale jsem přesvědčený, že ne. Nikde kolem žádné známky zápasu. Tráva je slehlá pouze v bezprostřední blízkosti těla.“

„Žádné další charakteristické rysy kromě znaménka, o kterých bych měl hned vědět? A dej nám zprávu, až bude ohledání postmortem hotové.“

Houghton přikývnul a vrátil se k práci.

Murphy opustil stan, Rossiová vyšla za ním. „Vezmeme si výpověď svědka a pak se pokusíme zjistit, kdo to je.“

Rossiová přikývla hlavou a vyrazila za svědkem. Murphy si začal sundávat rukavice a rozhlížel se kolem po prostoru, na místě spatřil pár známých tváří, které se vždycky vyskytovaly na místech kriminálních činů. Pokývnul a s některými si vyměnil pozdravy.

Ale nikdo se nezastavil, aby s ním poklábošil.

Murphyho to nijak nepřekvapovalo. Věnoval poslední pohled stanu a uniformovaným policistům kolem, kteří nahlíželi pod keře a propátrávali zem v okolí.

Zpátky do toho.

2.

Neděle 27. ledna 2013 – den první

„Tohle je Eddie Bishop,“ oznámila Rossiová, když přivedla pejskaře k Murphymu. Byl to muž se stříbřitě šedivými vlasy a shrbenou postavou, vypadal trochu jako Jack Russell teriér, který stál vedle něj. Na Murphyho se zacenily zažloutlé zuby, vrásčité ruce sevřely vodítko, když si starý muž přitáhl psa blíž k sobě.

„Jenom pár otázek, pane Bishope.“

„Stačí Eddie.“

„Fajn, Eddie,“ odvětil Murphy a zaznamenal v řeči svědka neslavně proslulý měkký liverpoolský akcent. Přízvuk, který v této době člověk slychává opravdu už jen od starších obyvatel města. „Chodíváte na procházku touto cestou často?“ pokračoval.

„Dvakrát za den. Poprvé ráno a znovu večer, pane.“

Murphy pohlédl na Rossiovou, která si rozhovor usilovně zapisovala do svého zápisníku. „A pes našel oběť.“

Eddieho tvář opravdu zešedla, když popisoval, jak našel psa stojícího nad mladou ženou. „Hrozná smůla. Bude mi trvat dlouho, než se z toho vzpamatuju. Ale to vám asi říkám zbytečně.“

„A nevšiml jste si dneska ráno něčeho zvláštního nebo nezvyklého? Vůbec ničeho?“ naléhal Murphy.

Eddie zakroutil hlavou. „Všechno bylo jako obvykle. Jenom já a Floyd,“ odvětil a ukázal na psa.

Murphy skončil s Eddiem a ještě mu vysvětlil, že bude muset podat formální výpověď, a také ho informoval, že všechno, co jim řekl, musí

udržet v tajnosti. Byť věděl, že je nepravděpodobné, že by to někomu vyprávěl.

„Ještě něco?“ zeptal se Murphy Rossiové, která končila se zapisováním rozhovoru do zápisníku.

„Někdo u brány říkal uniformovaným, že něco slyšel. Možná by nebylo špatné to zkontrolovat.“

„O.K. Uděláme to.“

Murphy se rozhlédl kolem. Park byl dost velký na to, aby se v něm člověk ztratil, rozlehlá oblast zeleně a malých lesíků, které ji obklopovaly.

„Za tmy tady člověk může být neviditelný,“ řekl Murphy, když se blížili k branám.

„To je pravda. Perfektní místo pro něco takového. Dovnitř a ven a nejspíš mě při tom ráno nikdo nemůže spatřit,“ odpověděla Rossiová, když zrovna podlézala policejní pásky, které od okolí oddělovaly místo činu. „Mám zpovídat svědka s vámi, ano? Chci říct, mám na tom pracovat s vámi?“

Murphy se zamyslel a udělal krátkou pauzu. „Uvidím. Pracovali jsme tak či onak spolu už kolem dvou let, že?“

Rossiová pomalu přikývla.

„Znáte mě, radši bych si měl vybrat na spolupráci Brannona?“

Zasmála se a z legrace mu přehnaně zaslutovala. „Jenom zajdu k autu a vezmu si nový zápisník.“

Murphy ji sledoval, jak kráčí přes silnici k zaparkovanému automobilu, držela se zpřímá a sebejistě. Kalhoty, které měla na sobě, vypadaly nově.

„Pane. Pane!“

Murphy se zastavil a otočil. A aby to mělo větší efekt, hraně si povzdechl. „Co chceš, Brannone?“

Detektiv seržant se udýchaně zastavil a shrbil se, ruce až téměř u kolenu. „Já... se omlouvám...“ opět se narovnal. „Jenom jsem přemýšlel, můžu ještě něco udělat?“

„Nemáš už nic na práci?“

„Jenom mě napadlo, jestli pro mě nemáte něco zajímavějšího. Jenom se tady zatím zbytečně plahočím blátem.“

„Na tomhle případu se mnou dělá Rossiová, Brannone. Možná příště. Pro teď chci výpovědi těch, kteří žijí v domcích, jež jsou obráceny ke vchodu do parku. Zorganizuj to.“

„Ale...“

Murphy se uvnitř sebe sama usmál a obrátil se zpět k silnici, jež vedla okolo parku. Brannon nebyl tak špatný, skutečně. Hodně sice člověka obtěžoval a rozčiloval, ale nebyl neschopný. No, vlastně jak kdy. Nebyl to jen tuk, co na něm viselo, ale na první pohled příliš důvěry nevzbuzoval.

Uniformovaní policisté už byli otráveni z toho, jak je obtěžovali místní obyvatelé, kteří si zoufale přáli zjistit, co se to u jejich domovů děje. Murphy prošel davem a ignoroval otázky, které na něj vykřikoval starší muž s neupraveným účesem, oděný pouze do županu a pantoflí.

Murphy si vzal stranou uniformovaného konstábla, který se pokoušel uklidnit muže stojícího stranou. „Slyšel něco?“

„Jenom tluchuba. Asi.“

Typické, pomyslel si Murphy. „Fajn, kde bydlí?“ Konstábl ukázal na dům, který stál přímo naproti vchodu do parku. „Ať se vrátí. Za chvíli tam budeme.“

Murphy uvažoval nad tím, že udeří na muže hned, když se blížili k domu, který se zdál být příliš velký pro jednu osobu. Ale když vstoupili dovnitř, pochopil, že dům je pro jednu osobu, takovou osobu, a všechno, co měla, příliš malý. V hale a chodbách se kupily noviny, svazky naskládané na sobě podél stěn vyrůstaly až do výšky jednoho a půl metru, držely pohromadě něčím, co vypadalo jako staré motouzy. Na schodišti nebyl žádný koberec, na okraji bylo zaplněno dalším papírem, tentokrát to nebyly noviny, ale různé časopisy. Když Murphy přicházel ke dveřím z kuchyně, udeřil jej do nosu silný zápach zkysaného mléka – teď byl rád, že se nestihl nasnídat. Rossiová kráčela pár kroků za ním. Murphy se otočil, aby zjistil, jestli si už také zápachu všimla. Stačil mu jediný pohled na její tvář, aby pochopil, že pach zaznamenala.

„Dovnitř nebo ven?“

„Dovnitř, anebo uteču,“ odpověděla Rossiová a ústa si zakryla dlaní.

Vešli do obývacího pokoje a Rossiová skoro narazila do svého šéfa, protože Murphy se uvnitř zastavil v polovině kroku.

„Bože...“

Místnost byla přeplněná. Jediné místo, kde se dalo stát, bylo to, na kterém stál Murphy. Malá přenosná televize nejistě balancovala na mikrovlnce, která stála vedle dveřního rámu, v němž chyběly dveře. Na staré krbové římse byly hromady nádobí. O řimsu byly opřeny chybějící dveře, bez vnitřní skleněné výplně. Vnitřek domu připomínal hru, při které stavíte věž z dřevěných špalíček, a soutěžíte, kdo ji bude mít nejvyšší. Jenže tahle byla největší na světě a namísto špalíček se používalo jakékoliv haraburdí.

„Kdo tam je?“

Hlas přicházel od jedné obrovské hromady, o které se Murphy původně domníval, že jsou to jen nakupené věci a špinavé hadry. Ale byl to zjevně člověk. Nicméně to nebylo poznat.

„Dobrý den, já jsem detektiv inspektor Murphy a to je detektiv seržant Rossiová,“ Murphy se obrátil, aby představil svou kolegyni, ale místo, kde měla stát, zelo prázdnotou.

Skvělé.

„Můžeme si trochu promluvit? Mohl byste se ukázat?“

Murphy sklonil hlavu a pokoušel se vypátrat zdroj, ze kterého přicházel hlas. A pak konečně spatřil v jedné díře v okolním bordelu záblesk. Čehosi hnědého. „Dokázal byste mi prozradit svoje jméno?“

Hlasitý povzdech. „Arthur Reeves.“

„Děkuju. Žijete tady sám?“

„Vidíte tady snad ještě někoho dalšího?“

Popravdě, Murphy neviděl vůbec nikoho. „Já nevidím ani vás, pane Reevesi.“

Ozvalo se krákové zasmání. „Řekl bych, že je to správně. Nechme toho lovu. Slyšel jsem v noci auto. Popojíždělo sem a tam a probudilo mě. Vstal jsem z postele a podíval se oknem ven. Moc dobře jsem neviděl, protože na silnici je za tmy málo světla. Zastavilo u vchodu do parku. Předpokládal jsem, že chtěli zaparkovat. Ale pak se to znovu rozjelo, přímo do parku.“

Murphy se opět narovnal. „A nevšiml jste si něčeho? Jaké to bylo auto, barva, model, případně automobilová značka?“

„Ne. Jak říkám, byla tma. Možná bylo tmavě modré, možná tmavě

červené. Vypadalo jako normální auto. Nebo taxík. Nebo dodávka. Ano, malá dodávka. Nebo taxík?“

„Díky. A kdy to bylo?“

„Asi ve čtyři ráno. Myslím. Anebo tři, pět. Něco mezi tím. Řekl bych, že by to mohlo být důležité, že?“

Ale Murphy nepátral po přesném času. „Ještě něčeho jste si všiml?“

„Je mi líto. Zalezl jsem zpátky do postele. Teprve až se objevila policejní auta, vzpomněl jsem si na to.“

„Výborně, děkuju, pane Reevesi,“ odpověděl Murphy a pleskl se do stehna. „Moc jste nám pomohl.“

„Je to všechno?“

„Ano. Staví se tady ještě brzy policejní důstojník, abyste mu učinil formální výpověď. Ale teď už se můžete vrátit ke své práci.“ Murphy vycouval zpátky z místnosti, otočil se a stanul najednou tváří v tvář Rossiové. „Tady jsi.“

„Objevila jsem důvod toho smradu,“ zašeptala. „Kuchyně. Je tam asi dva tisíce prázdných flašek od mléka. Hrubým odhadem. Myslím, že se neobtěžoval je vypláchnout.“

„Pojďme odsud.“

Když vyšli z domu, řekl Murphy o rozhovoru Rossiové. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se, když jí vyličil, co se dozvěděl.

„Jeden z těch křečků. Chorobné hromadění věcí. Myslím, že se té poruše říká Diogenův syndrom. Měli bychom zavolat na hygienu. To je nebezpečné takhle žít.“

Murphy něco souhlasně zamumlal. „Kde je tady nejbližší dopravní kamera?“

„Nahore na křižovatce, která vede na Ullet Road. Asi kilometr a půl nahoru po silnici. Pojedeme tudy.“

„A z druhé strany?“

Rossiová si potichu hvízdla. „Spousta silnic. Pokud někdo přijede odtud, je tam spousta možností. Takže všechny kamery v té oblasti?“

Murphy přikývl. „Nejlepší bude, když všechno zkontrolujeme.“

„A co teď?“

Znovu se vrátili ke vstupu do parku. Ranní mlha se pročistila a vypadalo to, že se zimnímu slunci podaří prorazit skrz zbývající mraky.

Murphy mohl zahlédnout nezřetelné obláčky páry, kdykoliv vydechnul. „Musíme zjistit, kdo to je. Zpátky na stanici a zkontrolovat v systému každou pohřešovanou osobu, u které je alespoň nějaký popis.“

„Dobře, potkáme se tam.“

Murphy se s autem obrátil v ústí nějaké slepé uličky a zamířil ke stanici. Jakmile zahrnul na Ullet Road a pak dál jel po silnicích, které vedly ke stanici, kontrast nemohl být větší. V dálce se začaly objevovat rozestavěné budovy, krajinou se míhalo lešení a jeřáby. Řeka Mersey tekla po jeho levici, ale většinou zůstávala skryta za budovami sídlišť a skladišť.

Na protější straně Toxteth, stále zápasil s tím, aby se vzpamatoval z událostí, které se tam odehrály před třiceti lety.

Město kontrastů. Světlo a tma. Bohatí fotbalisté a děti vyrůstající v chudobě. Trosky opuštěných domů a kancelářské budovy s nablýskanými skleněnými fasádami.

Murphy to všechno prožíval. Bral si to domů a pokoušel se to pochopit. Najít nějaký smysl. Jak se v jednom městě může současně objevit tolik různých odstínů. Ale pak si uvědomil, že každé velké město trpí stejnými problémy. Nebyl to jen Liverpool, jeho obyvatelé nebyli nějakým mimořádným případem.

A jednoho dne se probudil a přišlo vyšetřování vraždy mladé ženy. A všechny pochybnosti a projevy rezignace se vrátily. Nít v goblenu jeho života, která se uvolnila. Roztřepila a natrhla. A hrozilo, že se přetrhne úplně. Divný pocit dole v žaludku. Nešlo o pocit nervozity, bylo to něco jiného. Něco horšího, něco těžšího, co se nedalo ignorovat.

Byl to – strach.

3.

Sobota 18. února 2012
Před jedenácti měsíci
Rob

Rob Barker byl naprosto průměrným mužem. Průměrného vzrůstu, průměrně stavěný, průměrný hráč amatérské fotbalové Nedělní ligy.

Nikdo by jej neoznačil za zvláštního člověka. Nikdy nevyhrál žádnou cenu ani nezískal žádný diplom.

Žil v domě průměrné velikosti, s průměrně velkou zahradou. I jeho automobil byl průměrný.

Když noviny a časopisy psaly „o průměrném muži mezi dvaceti pěti a čtyřiceti“, jednalo se o něj. Zapadal přesně do všech příslušných zá-
suvků.

Nic náhodného. Zoufale se snažil, aby si ho nikdo ani nepovšiml, nedělal nic zvláštního, ani když vyrůstal, ani když už byl dospělý, ústředního momentu svého života dosáhl někdy poté, co oslavil třicítku. A špatné věci se málokdy přihodí normálnímu průměrnému občanovi. Toto přesvědčení se mu usídlilo v hlavě už v raném mládí.

Nebyl domýšlivý. Nesnažil se o víc, než čeho mohl dosáhnout a získat.

Zlé věci se stávají lidem, kteří nějak vyčnívají, zvednou hlavu nad parapet a vyzvou život, aby na ně střílel zblízka. Avšak mnohem lepší je létat pod dosahem radaru a blízko při pobřeží života, šťastný a spokojený.

Ale existovala přece jen jedna oblast v jeho životě, kterou neměl plně pod kontrolou.

Ta milostná. Zamiloval se, ale hlavně šlo o to do koho.

Byla inteligentní, krásná, vtipná. Jemma byla tímto vším a ještě něčím víc. Mnohem víc. Měla jasný a bystrý mozek a byla nejhorší kuchař, jakého kdy Rob poznal. Jednou dala do mikrovlnky celý balíček nudlí najednou. Což by mohlo být v pořádku, pokud by napřed oddělala obal a přidala vodu.

Což neudělala.

A to byla jedna z jejích obvyklých chyb.

Roba ráno probudily zvuky hlasu bývalé skotské fotbalové hvězdy, která si stěžovala na červenou kartu, kterou někdo dostal ve fotbalovém zápase, který ex fotbalista ani neviděl. Ale cílem bylo užít si radost z toho, že se mluví o sportu. Pravidelně, když se probíral ze spánku, poslouchal rádio. Na zlomek vteřiny sice přemýšlel, kde zrovna je, ale pak se začaly vracet normální pocity. A normální okolí. A normální... Vždycky mu to chvilku zabralo, než se probudil, protože byl zdatný spáč, jak mu Jemma neustále říkala. S ranní show v rozhlase, obzvláště když se týkalo fotbalu, bylo pravděpodobnější, že se ráno vzpamatuje dřív, a dřív bude připravený vyrazit do práce.

Před půlnocí mu napsala textovku, že se opozdí. Rob předstíral, že je to v pořádku, že to není velký problém. Ale uvnitř ho zachvátily obavy. Jak se dostane domů? V noci se jí mohlo přihodit cokoliv.

Ale starala se vůbec o to?

Nedůvěřoval jí. Nedokázal zapomenout na doby, kdy jí věřil. Všechno bylo v pořádku. Až příliš hezké. Zřídka se hádali. Až se necítil skutečně. Protože vztahy nebývají ideální.

Avšak teď vedle něj v posteli neležela. Ale to ho nepřekvapovalo. Vlastně, byl na to připraven.

„Dole. Bude dole.“ Hlas mu zněl najednou cize, vystrašeně. Věděl, že tam není, ale chtěl ošálit sám sebe, že všechno je v normálu. V jeho hlavě začal znít poplašný zvon a neodbytně se dožadovat pozornosti; myslel na to, aby byla doma a v bezpečí. Ale nebylo to tak a on tomu nechtěl věřit.

Posadil se na posteli, zamával nohama a vklouzl do šatů, jež pohodil vedle v noci. Modré tepláky a tričko na fotbal. Červené.

Dům byl příliš klidný, zespodu se neozývaly žádné zvuky lehkého chrápání. Když Jemma popíjela, měla ve zvyku trochu chrápat a vyspá-

vat. Rob doufal, že když vstoupí do obývacího pokoje, najde tam Jemmu vyspávající po těžké noci.

Ale teď už nebyl překvapený, když neslyšel nic než ticho.

Začala v něm vířit panika. Pomalu se šířila z žaludku a napadlo ho, jestli jim zůstalo nějaké Rennie proti pálení žáhy.

Jak se zachová pan Průměrný, když se jeho přítelkyně v noci nevrátí po tom, co si povyrazila? Zavolá rovnou na policii? Jejím kamarádkám... její matce? Potil se a najednou byl plný nervozity. Potřeboval si o situaci popřemýšlet.

Co má dělat?

„Uvolni se,“ zašeptal sám k sobě. „Klid.“

Uvařil si konvici vody a udělal hrnek kávy. Dvě a půl kostky cukru. A trochu mléka. Paprsky ranního slunce pronikaly do prázdné kuchyně a odrážely se od mikrovlnky, kterou jen málokdy používali. Kuchyň byla přesně ve stavu, v jakém ji zanechal, když večer odešel nahoru. Nic se nezměnilo. Všechno bylo na svém místě.

Sotva šla v noci ven, co se sem přistěhovali. Rob by jí to sice nikdy nezakázal, ale dávala přednost tomu být doma, sledovat film nebo nějakou hloupost v televizi, zatímco on seděl vedle ní a lopotil se na svém laptopu, který měl položený v klíně. A nikdy ani nevypadala nešťastně.

Ale teď začínal být přesvědčený, že přece jen nešťastná byla. Proč by jinak zůstávala pryč tak dlouho?

Pravda je, že ji trochu tlačil k tomu, aby se scházela se svými přáteli. Říkal jí, že si potřebuje občas povyrazit, rozpustit si vlasy, tančit na nějakou šílenou muziku a dát si pár panáků. Nechtěl, aby si ona sama přestala užívat. Ale musela být v bezpečí. To je všechno. Dávat si pozor, nevystavovat se zbytečnému riziku.

Ale v tomhle ho neposlouchala. Většinou. Do prdele, nikdy. V tom byl ten problém. Kdyby ho poslouchala, seděla by teď tady a snídali by spolu. Ale neposlouchala ho.

Byli spolu už čtyři roky, a dokonce občas vypustila narážku na svatbu. Mladší už přece nebudou.

Ale nemohlo ho to nenapadnout. Jednoho dne se nabaží života s ním. Odejde a najde si někoho víc zvláštního. A originálnějšího.

Měl by obvolat známé. Vyzkoušet její kamarádky. Něco konečně udělat.

„Telefon.“

Prohrabal si kapsy a zjistil, že jsou prázdné. Když si vzpomněl, kde ho nechal, vzal schody útokem po dvou nahoru. Když vpadl do ložnice, znovu ho zasáhla její nepřítomnost. Prázdná strana postele. Její strana. Vždycky dávala přednost levé straně, třebaže to byla strana, na které spával on, když byl sám. Nakonec se na ni propracovala s tím, jak jejich vztah dál pokračoval, Rob ji rád pro ni uvolnil.

Natáhl se přes postel, aby dosáhnul na mobil, který tam večer nechal. Krátce pohlédl na displej, aby zkontroloval, jestli nemá nějaké zmeškané hovory či nedošla zpráva; ale zíral jen na prázdnou obrazovku. Zmáčkl tlačítko, číslo Jemmy bylo na prvním místě.

„Ahoj, tady je Jemma. Bohužel, nejsem teď na telefonu...“

Bylo to správně, že napřed zkoušel volat jí. Musí věci dělat řádně a popořádku. Ukončil volání, nenechal žádný vzkaz. Začal přejíždět uložené kontakty, aby našel číslo její nejlepší kamarádky. Zmáčkl zelené vyzváněcí tlačítko a čekal.

„Ano.“ Carlin manžel. Ne z Liverpoolu, ale s tím příšerným liverpoolským přízvukem. Rob stiskl rty.

„Andy? Tady je Rob. Je Carla doma?“

„Jo, kamaráde. V posteli. Nechala telefon tady dole. Co se děje – není trochu brzo?“

„Je tam Jemma?“

„Ehm, není. Měla by být?“

„Nepřišla domů. Nemůžeš se zeptat, jestli o ní Carla něco neví? Trochu začínám mít strach.“

„Jasně, Robe.“

Rob naslouchal, jak stoupá vzhůru a mumlavému vzdálenému rozhovoru, pak se Andy vrátil k telefonu. „Carla tvrdí, že odešla docela brzo. A říkala, že si domů vezme taxík,“ informoval ho Andy.

Robovi se zatajil dech. „To s ní nikdo nešel, aby se ujistil, že vystoupila v pořádku?“ zeptal se Rob už zvýšeným hlasem. Potřeboval vědět, jestli s ní někdo odešel. Pokud šla z klubu sama, mohlo se něco stát.

„Nemám tucha, kámo,“ odvětil Andy. „Jemma je dost velká holka na to, aby se o sebe dokázala postarat. Nestrachoval bych se o ni, zatím. Možná odešla někam jinam nebo tak něco.“

„S kým, Andy? Říkala přece, že jde domů. Dej mi prosím tě Carlu, potřebuju mluvit přímo s ní.“

„Ale, Robe. Nevstane brzo. Zaslouží si poležet, nebyla venku od doby, co se nám to narodilo.“

„Do prdele, Andy, Jemma nepřišla domů. Řekni Carle, ať si vezme ten zsranej telefon. Chci s ní mluvit.“ Jeho vlastní vztek ho překvapil. Lidé ho zkrátka neposlouchali. A tohle na něj působilo jako kohoutek, který spouští vztek. Potřebuje se uklidnit. Jestli bude takhle pokračovat, začne z něj mít ten blbec u druhého telefonu akorát tak srandu. Rob ztišil hlas. „Může být kdekoliv.“

„Já ti rozumím, kámo, ale je ještě trošičku brzo, měl by ses uklidnit. Ještě se nestrachuj. Dej jí pár hodin a uvidíš, že se všechno nějak vyvrbí. Už jsi volal její matce? Třeba šla k ní kvůli něčemu, co ani netušíš.“

Rob si povzdechl – úder číslo dva. „Ne. Budu to teprve zkoušet.“

„Klídek. Podívej, musím končit, zrovna krmím Leah. Dej mi vědět, jak to dopadlo, jo?“

„Jo.“ Ukončil hovor a zkusil znovu zavolat Jemmě. Musí jí tentokrát nechat vzkaz v hlasové schránce. Může to být důležité.

„Jemmo, tady je Rob. Zavolej mi.“

A ještě jí poslal textovou zprávu.

Miláčku, mám o tebe obavy. Kde jsi? x

Stiskl v paměti telefonu číslo na Jemminu matku. Poté, co se poprvé viděli, hovořili spolu docela často. Volávala mu a často se vztekala, že Jemma má obsazeno.

Jemmina matka se ozvala po třetím zazvonění. „Dvacet čtyři šedesát jedna.“

„Ahoj, Helen. Tady je Rob. Není u tebe Jemma?“

„Ne. Měla by být?“ Rob zaslechl, jak potlačuje zívání.

„Netuším. Vyrasila si v noci s Carlou a dalšími. Ráno jsem se probudil a nebyla tady. Jenom jsem si říkal, že to zkontroluju, jestli neskončila u tebe namísto u mě.“

„Nějakou dobu jsem ji už neslyšela. Chceš říct, že je nezvěstná?“

„Netuším. Jenom že to nemá ve zvyku, aby se neozvala.“

„Mluvil jsi s jejími kamarádkami? Možná něco vědí.“

„Jo, mluvil jsem už s Carlou, tedy spíš s jejím mužem. Odešla ještě před ostatními a šla na taxi.“

„To nezní dobře, Robe. Mám se stavit?“

„Ne, nemusíš. Určitě to bude v pořádku.“

„Myslím, že nejlepší bude, když tady zůstanu. Pro všechny případy. Zavolej mi, až se něco dozvíš.“

„Jasně.“

Rob stiskl červené tlačítko a zíral na telefon. Stál vedle postele a když skončil s telefonátem, posadil se na ni. Pokoušel se vymyslet, co se mohlo stát. Co jiného ještě může podniknout, než zavolat na policii.

Co by měl dělat? Jak správně postupovat?

Carla a její matka, ty byly jediný, se kterými Jemma pravidelně a víc mluvívala. Pohlédl na budík.

„Do prdele.“ Měl by odejít z domu a vyrazit do práce na univerzitu. Má přesčas. Ačkoli by nejraději nikam nešel. Seběhl po schodech dolů a vyhlédl ven. Ve skrytu duše doufal, že spatří Jemmu, jak stoupá po schůdcích ke dveřím. Ale nic. Stále jen v ponožkách vyhlížel ven. Kolem domu nic, jen vozovka a postranní alej s popelnicemi na okraji. Prázdnota. Kterou očekával. Rob se otrásl, hleděl ven na tichou ulici a rozhlížel se, jestli se někde nepohne alespoň záclona. Nikdo kolem ani neprošel, nikdo nezíral z okna. Jen domky kolem, průměrný blok. Tak to normálně má být.

Vrátil se zpátky do obývacího pokoje, rukou si pročísl vlasy, stále ještě slehlé spánkem. Přejel si dlaní přes tvář a třídní strniště. Nemusel se v posledních dnech holit. Stál u okna, otevřel větrací okýnko a prsty bubnoval na okenní parapet.

Takže k tomu nakonec přece jenom došlo.

Odešla od něj a teď se bude muset vyrovnat s následky.

4.

Neděle 27. ledna 2013 – den první

Existují dva tunely, které jsou vyhloubeny pod řekou Mersey a vedou na poloostrov Wirral. Odděluje je jen dva a půl kilometru vody a představují jedinou cestu na Wirral z Liverpoolu – pokud si ovšem nechcete učinit okružní projížďku po dálnici a přes Runcorn v délce sto čtyřiceti čtyř kilometrů. Murphy sledoval, jak je spjatost obou míst stále těsnější, protože objem dopravy, který plynul oběma tunely, vyprávěl svůj vlastní příběh – neustále sílil. Pokud byste vyplnili Mersey betonem, většina lidí by rozdíl vůbec nepoznala. Bráno od centra města, jako na první byste narazili na tunel Birkenhead. Dál po široké silnici, Byrom Street, která míří přímo z centra města, zabočíte doleva a zakřivené přivaděče vás navedou k tunelu Wallasey. Pokud pojedete napravo, za několik minut se ocitnete na Scotland Road. Zabočíte na Hunter Street a za jednou ze čtyř univerzit ve městě vede St. Anne Street, která se táhne paralelně s příjezdem k tunelu. A tam, v půli cesty, za prohlubní ulice, uprostřed opuštěných skladišť, skladů přestavěných na kanceláře a malých sídlišť, leží policejní stanice, která slouží jako centrum Severoliverpoolské divize.

Murphy zastavil automobil na parkovišti za stanicí, ocitl se mezi označenými policejními vozy, neoznačenými vozy a soukromými auty. Špinavá čtyřpatrová červená cihlová budova, která před ním stála na druhé straně ulice, vypadala zlověstně – jako vždycky. Byla to vlastně stará kancelářská budova, předělaná na centrum policejních sekcí, obsluhujících sedm oblastí Liverpoolu.

K čertu, je teprve osm, pomyslel si Murphy. Kvůli finančním škrtkům Severoliverpoolská divize převzala i pár částí, které dřív spadaly pod

Liverpool Jih. Povzdechl si. Kdyby nebylo šetření, mrtvá dívka v Sefton Park by byla problémem někoho jiného. V hlavě si prošel posledních pár uběhlých hodin. Pořád nestihl nic sníst. Pro něj to ale bylo nejspíš pozhévnání, byť v nějakém převleku. Dokonce i po dvaceti letech služby to pro něj pořád byla rána, když viděl někoho, z koho jiný nenadále vysál život. Doposud fungoval na adrenalin, ale teď už přece jenom potřeboval něco sníst. A, pochopitelně, pokud člověk nechal adrenalin, aby brzy převzal velení, většinou to vedlo k chybám.

A jim se musel stůj co stůj vyhnout.

Murphy dorazil do hlavní operativní místnosti, přicházeli do ní lidé a opět vycházeli s tím, jak se množily případy, které s sebou přinášel den. Zahlédl detektiva šéfinspektorku Stephensovou, která štěkala rozkazy na řadu detektivů konstáblů. Vzadu spatřil Rossiovou. Hrbila se před obrazovkou počítače, stůl měla pokrytý listy papíru formátu A4, jednu propisku v ruce, druhou za uchem.

„Něco nového?“

Rossiová se k němu obrátila na otáčivé židli. „Nic. Za minulý měsíc byla ohlášena řada pohřešovaných žen. Pokouším se teď jejich seznam zúžit.“

„Fajn. Proženu Reevese systémem, abych se ubezpečil, že nemáme co dočinění s vrahem, abychom neudělali chybu.“

Přesunul se ke svému stolu a hned si všiml papírku, který měl přilepený vedle obrazovky monitoru.

VOLAT HOUGHTONA.

Zvedl sluchátko telefonu ležícího na stole a zavolal patologovi. Byl v nemocniční pitevně, která byla napěchována těly, čekajícími až na ně přijde řada s pitvou později.

„Našli jsme něco na těle, když jsme odstranili šaty. Dopis. Myslím, že by ses na něj měl přijít podívat.“

„Dobře,“ odpověděl Murphy, kterého potěšilo, že soudní lékař šel bez okolků rovnou k věci. „Je v něm něco zajímavého?“

„Řekl bych, že by ses měl sám přijít podívat.“

EXPERIMENT TŘI

Pro toho, koho se to týká.

Ještě vás neznám, ale brzy poznám. Předpokládám, že touha po oboustranném poznání je vzájemná. Budete se pokoušet zjistit moje jméno. Moje důvody. Všechno se vyjasní postupem času. Abyste věděl, dělám to všechno z dobrého důvodu. Abychom v tom měli jasno.

Mladá dívka, kterou jste našli, není první experiment, který jsem provedl.

A nebude ani poslední.

Když americká vláda provádí svoje experimenty na nic netušící veřejnosti, neobviňujeme ji stejně, jako budete obviňovat mě. Domnívám se, že s pořádnými experimenty je ale konec. Experimentátoři byli poslední svého druhu, ochotní jít až do úplných extrémů, aby studovali člověka.

To, co se stalo s dívkou, je moderní interpretace jednoho takového experimentu.

Část programu MK Ultra, operace Climax Midnight, byla prvním vědeckým zkoumáním působení LSD na nic netušící lidi. Například mužům, kteří si užívali s prostitutkou, bylo pod falešnou záminkou a bez jejich vědomí podáno LSD a byli při tom studováni. Prováděli experimenty na svých vlastních lidech, federálních šerifech, zaměstnancích CIA,...

Ale šlo to mnohem dál, než půjde toto.

Výsledky jsou ohromující. Co všechno byla tato dívka ochotná dělat, jakmile byla nadopována drogami, to předčilo všechna moje očekávání. Proměnila se v úplně jinou osobu. Když dostávala stále další a další drogy, úplně to změnilo stav její mysli. Nikdy nekončící trip.

Chtěla umřít. Žadonila o konec. A ne proto, že by trpěla bolestmi nebo ze strachu. Věřila tomu, že nastane posmrtný život.

Nejsem jedním z těch, co věří hloupým pohádkám, takže z ní pravděpodobně promlouvaly drogy. Nejspíš. To je součást experimentu. Najít odpověď na tyto otázky. Následky poslední dávky byly fatální, bohužel pro ni.

Po celou dobu historie se člověk pokoušel porozumět životu, tomu, jak je složitý. Proč jsme tady? Jaký je náš účel? Já se jen pokouším ukázat svoji odpověď na tyto otázky.

My všichni jsme tady jen proto, abychom umřeli.

Mysleme na to na každém pohřbu, kterého se zúčastníme.

Zarmoucení lidé to ze sebe vyzařují. Šplývá to s atmosférou, je to téměř hmatatelný pocit v ovzduší. Smrt je přirozená, ale lidé k ní jaksi přistupují jako k něčemu nenormálnímu. Říkají věci jako „ještě nenastal jeho čas“ či „smrt si ho vzala příliš brzy“, jako kdyby to mělo nějaký vztah ke skutečnosti, jestli se to týká jednoho roku či stovky let, ale výsledek zůstává pořád stejný.

Smrt je nevyhnutelná, ale lidi to pokaždé překvapí, když nastane.

Co zažíváme v okamžiku smrti? Jak o tomto pocitu vůbec můžeme vědět? Bez výzkumu, bez experimentování, se nedostaneme nijak blíž k odpovědi na takovéto otázky.

Takže se u toho bavme.

Toto je jen začátek méj práce. Zjistit víc o životě... prostřednictvím smrti.

„Skvělé. Takže ho musíme najít rychle.“ Prohlásil Murphy, když dopis dočetl.

„Ho?“ zeptal se Houghton.

„Jenom hádám. Možná je to ona. Tu kopii si můžu nechat?“

Houghton přikývnul a mávl rukou od sebe. „Originál šel na forenzní. Co teď?“

„Tys to nečetl?“ zeptal se Murphy. „Myslím, že by ses do toho měl pořádně zavrtat. Nehledě na nějaké zmatené řeči o smrti je tam něco o účincích LSD na člověka a jakési kecy o něčem, co bylo nazýváno MK Ultra a operace Midnight Climax. Celé to zní, jako bych zakopl o scénář na nový díl Jamese Bonda.“

„Slyšel jsem o operaci Midnight Climax,“ odvětil Houghton. „Byla to věc CIA. Spojená s celou tou záležitostí MK Ultra. Musel jsi o tom taky něco zaslechnout.“

Murphy zíral na Houghtona, který vypadal, jako by se pokoušel ze všech sil udržet vážnou tvář. Na povrch se mu už už draly stopy smíchu, víc k sobě tiskl čelisti.

„Nemám ani páru, ty chytráku. O co šlo?“ zeptal se Murphy.

„Nebud' nedůtklivý! Teď se můžeš jen sklánět před mýma znalostma, víš?“

„Ber to tak, že už jsem se poklonil. A teď mi to vysvětlí.“

Murphy ustoupil stranou, aby mohl Houghton rychle přelétnout text dopisu, který si vyšetřovatel právě přečetl. „Pokud si pamatuju, operace Midnight Climax byl psychologický experiment, který měl ukázat, jaké má užívání LSD vliv na lidi. Dávali lidem dávky kyseliny, aniž by o tom věděli, a pak pozorovali skrz průhledná zrcadla, jak na ně droga působí. Filmovali normální muže s prostitutkami a pokoušeli se přijít na to, jestli by LSD nešlo využít ke kontrole myšlenkových pochodů. Bylo to velice tajemné a tajné. Probíhalo to v šedesátých letech, ale někteří lidé jsou přesvědčení, že to probíhá neustále, až doposud.“

Murphy se to pokusil pochopit. „Takže vláda dávala lidem bez jejich vědomí drogy a pak je filmovala s prostitutkami?“ prohlásil Murphy. „To je ale pěkně nesmysl, zdá se.“

„Jo, přispělo to k rostoucímu užívání LSD v šedesátých letech,“ dodal Houghton.

„Ale co to má co dělat s naší dívkou?“

„To je na tobě, abys to zjistil, ty detektive.“

„Ok. Takže tady máme dopis přilepený leukoplastí k mrtvé dívce, o tom, že vláda v šedesátých letech dávala lidem LSD. A ještě řeči o smrti a o tom, že ji lidé považují za nepřírozenou záležitost.“

„Shrnuls to hezky.“

„Ale ještě nevíme, jak umřela ona?“

„K pitvě dojde později,“ odvětil Houghton. „Snad budeme pak vědět víc.“

Murphy obešel stůl a byl si vědom toho, jak ho za očima začíná pěkně bolet.

„Takže kolem krku má strangulační rýhy, ale v dopise se uvádí, že zemřela na předávkování drogou?“

„Vsadil bych se, že v jejím organismu najdeme velké množství LSD, ale musela by to být až směšně ohromná dávka, aby to způsobilo její smrt. Měli jste už štěstí s identifikací?“

„Laura se na to teď dívá. Měl bych se vrátit a pomoci jí s tím.“

„Fajn, přijde někdo z vás na představení?“

Murphy ho obdařil úsměškem. „Představení? To je ale třída.“

„Promiň. Ohledání. Pitvu.“ Houghton naznačil prsty kolem dvou posledních slov uvozovky, což u Murphyho vyvolalo smích.

„Začínám si být jistý, že už jen proto, abych si užil tvou společnost, vyberou na ten případ mě.“

Murphy odešel z Houghtonovy pracovny a byl opět vděčný – i přes všechny obtíže, které s sebou práce u policie nesla – za to, že jeho kancelář není umístěna v nemocnici. Začala se mu vracet energie. Žaludek sice ještě pořád kručel a brumlal, ale už ho netrápil. Smysl. Konečně to dávalo alespoň nějaký smysl.

Napravovat špatné, dělat dobré. Kvůli tomu nastoupil před celými dvanácti lety k policii. A požádal o přidělení do oddělení vyšetřování zločinů, jakmile mohl. Uklidňování rozbójů a domácího násilí ho za několik měsíců začalo unavovat. To pro něj nebylo. Murphy se chtěl stát Sherlockem Holmesem a ne nějakým místním bobíkem.

Ale trvalo mu to asi tři minuty, co nastoupil k vyšetřovacímu oddělení, aby si uvědomil, že ta zasaná práce není pro Sherlocka. Většinou dostával podřadnou práci, malé věci. Hlavně případy domácího násilí. Jistě, případy nebyly pořád tak snadné. Některé se mu už navěky vtiskly do mysli. A z velké části si z nich odnesl jizvy. Občas vykypěl, ale to se dalo očekávat. Proto byl tento případ tak důležitý. Měl co dohánět. V minulosti, kdykoliv došla na večírcích a piknicích řeč na jeho práci, musel, pokud šlo o její náplň, vyvracet představy obyčejných smrtelníků. A co se týkalo vražd, téměř vždycky to byl někdo, koho oběť znala. Většinou partner nebo bývalý partner. Nazývalo se to domácí násilí. A většinou vraždili odporní mužičci, kteří se nezmohli na nic jiného než jen na to, aby ukazovali svoji moc nad ženami.

Proto jej také dopis, přiložený k oběti, nijak moc netrápil. Sice potřeboval něco zajímavého, málo pravděpodobného, ale ať už to byl kdokoli, kdo dívku zabil, měl k ní pravděpodobně velmi blízko. Byl to určitě někdo, koho dobře znala. A dopis byl nejspíš míněn jako něco, co je mělo svěst na falešnou stopu. Něco, co je mělo rozptýlit. Měl pro něho být něčím jako zavádějící vůní.

Murphy už něco takového předtím zažil.

Což znamenalo, že teď bylo vůbec nejdůležitější ze všeho zjistit, kdo ta dívka je. Vlastně byla.

5.

Neděle 27. ledna 2013 – den první

Další slepá ulička.

Ne doslova, jak předpokládala, ale přála by si, aby to bylo jednodušší někoho identifikovat, když skoro nevíte, jak dál.

Každý by měl být označovaný. Jako nějaká domácí kočka. Ne... to by bylo hrůzostrašné a divné. Příliš orwellovské.

„Mannagia alla miseria.“

Slova Rossiové vyjadřující zklamání z marného hledání v počítači a pronesená v italštině téměř zanikla v rámusu panujícím v místnosti. Její mysl se vrátila ke tvářím, jež se míhaly na obrazovce počítače už ráno.

Nebyl to její první případ vraždy. Během dvou let, co byla detektivem seržantem, se už účastnila čtyř vyšetřování vraždy. Tři z nich byly vlastně vraždami v rodině. Žena ve čtyřiceti, žena kolem padesáti. A čtyřiašedesátiletý muž. A další vraždu představovalo bodnutí nožem před nočním klubem na Concert Square; bitka se strhla proto, že něčí dívka zašla příliš daleko. Mladík s nožem si vyslechl rozsudek právě před několika týdny – dvanáct let. Dostane se ven a nebude mu ještě ani třicet. Zakroutila hlavou... bylo to zbytečné.

Milovala tuto práci. Což bylo hlavní. Když byla malá, nepatřila k dětem, které odříkají úplný seznam toho, čím chtějí být, až budou dospělé. Když se jí někdo zeptal, pokrčila jen rameny. Šla na univerzitu, vystudovala sociologii a když jí došlo, že okruh práce, kterému by se se svým vzděláním mohla věnovat, je omezený, přihlásila se k policii.

Od té doby pěkně rychle vyrostla. Bylo jí třiačtyřicet a najednou se musela vyrovnávat s chlapy, kteří byli dvakrát tak velcí, než byla ona.

Ničilo ji to, ale zvládla to a rychle přešla do oddělení vyšetřování zločinů. A teprve tam si uvědomila, že to je práce, pro kterou se narodila, přestože s tím její rodiče nesouhlasili. Pro ně pořád zůstávala jen malou holčičkou, jejíž místo bylo v rodině.

Ale tentokrát to bylo jiné, protože poprvé se s obětí ztotožňovala. Sice je o pár roků starší než mrtvá dívka, ale nebylo to dlouho, co byla téměř stejná jako ona. Nepředpokládala, že by to mohla prožívat tímto způsobem, že by se cítila, jako kdyby byla sama obětí. Důležité teď bylo, aby si udržela odstup. To do ní koneckonců vtloukali při výcviku.

Zasunula si neposlušné kadeře zpátky za ucho a vztekle mrštila propiskou o stůl, odrazila se a spadla pod něj. Sklonila se, aby ji zvedla z podlahy.

„Proč se plazíš po zemi?“

Rychle se narovnala zpátky na židli, protože spatřila Brannona, jak stojí vedle jejího stolu, na tváři široký falešný úsměv, kterým se vyznačoval. Protočila panenky. „Co chceš?“

„Jenom jsem se vlastně zašel podívat, jak pokračuješ. Mohl by se z toho vyklubat velký případ. Jenom jsem se chtěl připomenout, kdyby ses ocitla v potížích a potřebovala moji odbornou pomoc.“

Skoro hmatatelně cítila ranní pot, který se kolem něj šířil; mísil se s laciným tělovým sprejem, který používal, aby jej zakryl.

„Nic nepotřebuju.“

„Dobře,“ odvětil a odsunul pár papírů na stole, aby se mohl svým ohromným zadkem uvelebit na okraji stolu. „Jenom abys věděla, že tady jsem.“ Naklonil se k ní a jednou rukou se opíral o desku stolu, druhou měl svěšenou blízko jejího pravého ramene. „Anebo si počkám, až to zmrvíš. Což se určitě stane. Došlo ti to?“

„*Vaffanculo*, Brannone.“

Opět se sedící narovnal, ve vlhké tváři se mu objevil tázavý výraz. „Co to znamená?“

Rossiová se usmála. „Je to staré italské slůvko. A teď mi zmiz ze stolu, nebo prozradím šéfové, že jsi to byl ty, kdo minulý týden použil její hrníček.“

Rossiová mimoděk ucukla, když se Brannon opět nahnul dopředu a jeho ruka se opřela tentokrát o zadní opěradlo židle. Na jeho tváři,

kteřá se teď vznášela jen pár centimetrů od její, se objevil lehce podlý úsměv. „Poslyš, nemysli si, že nevím, co provádíš. Ukážeš vždycky kousíček lýtka a usměješ se na ty správné lidi. Ale takhle to nefunguje. Jenom proto, že si tě vybral náš slovutný detektiv inspektor jako partnera při tomhle vyšetřování, které je jeho nejnovější a všichni doufáme, že i úplně poslední, neznámá to, že jsi něco lepšího než já. Můžeš být zběhlá, jak chceš, ale pak tě pošleme zpátky tam, kam patříš.“

Rossiová se setkala s jeho pohledem. „Už jsi skončil nebo si mám dojít pro lupu, abych našla tvůj čmucharjící čumák a utrhlá ti ho, ty *pezzo de merda*?“

Vypadalo to, že Brannon chce ještě něco říct, pak slova ale spolknul a na tváři se mu opět objevil zlý úšklebek. „Dobrá. Tady se mluví anglicky. Jenom si dobře zapamatuj, co jsem ti řekl.“

„Jo, jo,“ odsekla Rossiová a mávla na něj rukou, jako by byl nějaký hmyz, který chce odehnat. Přisunula si jedny složky pohřešované osoby a dělala, že čte, jen aby mu dala příležitost vypadnout. Bastard. Měla by ho představit své matce. Ta by ho během tří vteřin přinutila, aby žebрал o odpuštění za slova, která z něho vypadla.

A její otec by jej rovnou zabil. Nejspíš.

Ale to nebylo důležité. Musela pracovat. Chtěla jméno oběti zjistit ještě předtím, než se Murphy vrátí. Chtěla se ukázat. Osvědčit. Chtěla, aby jejich spolupráce byla už nastálo. A proto je teď nejdůležitější... neudělat žádnou chybu.

Murphy si z úst papírovým kapesníčkem utřel drobky ze sendviče, který si koupil cestou z nemocnice, vystoupil z výtahu a dal se krátkou chodbou k operativní místnosti. Nasadil ocelový výraz a zatlačil do dveří.

Hluk, kterého byla místnost plná zrůna, už poklesl na přijatelnou úroveň. Murphy šel přímo ke svému stolu, poprvé si přál, aby se jeho postava vysoká sto devadesát čtyři centimetrů tak výrazně nerýsovala v místnosti. Toužil po tom, aby si na chvíli mohl lehnout, alespoň do chvíle, než budou znát jméno oběti. Měl by zkontrolovat v počítači, jestli už nějaké mají. Držel skloněnou hlavu a doufal, že si nikdo jeho touhy být někde jinde nevšimne, ale opak byl pravdou. Věděl, že na něm spočívají oči každého v místnosti a že všichni myslí na to, jak to vypa-

dalo, když měl naposledy co dočinění s vraždou. Jasně, nebyla to úplně jen jeho chyba, když se to tak zmrvilo, ale stigma neúspěchu na něm ulpývalo dál. Avšak nesměl se jím nechat ovlivnit.

„Pane.“

Rossiová k němu vzhledla, když otočil hlavu směrem k jejímu stolu. Typické. „Máme už jméno?“ zeptal se jí.

„Ještě ne. Kontrolujeme, jestli někdo na seznamu pohřešovaných má tetování nebo něco takového. Co říkal Houghton?“

Murphy ji informoval o tom, co se našlo na těle oběti. Pokusil se to odbýt tím, že to považuje za stopu, která má odvést jejich pozornost, ale spatřil, jak se jí rozsvítily oči, když jí popsal obsah dopisu. Dal jí kopii dopisu a ona jej rychle naskenovala.

„MK Ultra. Co to je?“ pronesla Rossiová, když se Murphy opřel o opěradlo své židle. „Zní mi to nějak povědomě.“

„Podle Houghtona nějaká podivná věc z psychologie,“ odpověděl Murphy. „Účastnila se toho CIA... Ale nevím, je to velice zmatené. Zajdi na univerzitu, třeba se o těch věcech něco dovíš.“

„Dělala jsem sociologii, ne psychologii.“

„A jaký je v tom rozdíl?“

„Sociologie je sice něco jako psychologie, ale bez našeho vnitřního života. Bez jeho pravidel,“ odvětila Rossiová.

„Což znamená?“

„Řekla bych, že to studenty sociologie musí urážet, ale abych byla upřímná, nejspíš to tak je.“

Murphy zakroutil hlavou a vrátil se k dopisu, který měl před sebou. Pročítal si jej znovu a znovu, ale nevydoloval z něj žádné další informace, než které získal při prvním přečtení. Jeho pozornost se rozptýlila, až se nakonec očima zaměřil na desku svého stolu. Bylo by to příjemné, mít svoji samostatnou kancelář. Ještě nedávno ji měl. Zjevně potřeboval trochu prostoru. Teď měl jenom stůl a malou vlastní kartotékovou skříňku. Za týden se mu obojí podařilo úplně zaplnit. Měl v úmyslu obojí uklidit, avšak nikdy si na to nedokázal najít dost času. Namísto toho si nepořádku užíval. Pořadače na papír sahaly až do poloviny výše stolu, protože jen zřídkakdy používal počítač.

„Takže co dál?“ zeptala se Rossiová.

„Myslím, že je to mystifikace, nicméně neměli bychom s tím počítat. Ale pravděpodobně je to zamýšleno tak, aby nás to svedlo ze správné stopy. K pitvě dojde brzy, nejspíš v průběhu několika hodin; Houghton s tím má naspěch a doufejme, že se při prvním ohledání nějak moc nezmylil.“

„Chcete, abych tam šla?“

„Jestli sama nechceš, tak ne, Lauro. Víím, že nejsi zrovna největší fanoušek patologů,“ řekl Murphy.

„Překvapuje mě, že vy jste ještě ochotný tam chodit, vííte... po celé... té věci.“

„Prostě mi umřeli rodiče. To není žádná věc. Klidně to nazývej pravyými jmény.“

„Já víím. Prostě nemám ráda, když se to nějak zdůrazňuje,“ odvětila Rossiová.

Murphy si všiml, jak při rozhovoru Rossiová šoupe nohama, evidentně jí to bylo nepříjemné. Je to pořád stejné od chvíle, kdy se to stalo. Každý od něho čeká, že ukáže nějakou slabost. Už se v celé věci stal odborníkem a nehnul ani brvou, neukazoval nic, neúčastnil se žádných projevů soustrasti. Bude to tak lepší, rozhodl se už před drahnou dobou. Pokračovat dál a zapomenout.

Avšak bylo to mnohem těžší, než předpokládal. A sny se často vracely.

V kapse mu zapípal mobil. „Ale běž, Lauro. Bude lepší, když získáš nějaké zkušenosti, i když ti přímo nevoní. Bude se ti to někdy hodit,“ pronesl Murphy a povzbudivě ji poplácal po rameni, zároveň vytáhl z kapsy telefon.

Rossiová se trochu nahrbila, ale současně začala pokyvvovat souhlasně hlavou. „Dobře, dobře, půjdu. A nechám u sebe na stole možné pohřešované osoby. Vytřídím je ještě před tím, než půjdu.“

„Fajn,“ odpověděl Murphy a podíval se na displej mobilu. „Ale lepší by bylo, kdyby sis pospíšila, začínají ve dvanáct.“ Mávl telefonem směrem k ní. Rossiová se těžce a pomalu vydala ke svému stolu.

Murphy začal procházet vzkazy, které dostal na mobil; jeden, o kterém se domníval, že jej nepotřebuje, ihned vymazal. Rossiová pohodila na svůj stůl složku s nějakými papíry a současně ukázala na Murpyho počítač a zamumlala k jeho majiteli: „A používejte tohle.“ Murphy jí žertovně dvěma prsty zasalutoval, Rossiová se usmála a odešla.

V hlasové schránce jako obvykle nic důležitého, takže otevřel soubory pohřešovaných osob. V mysli si vyvolal obrázek oběti; malá, lehce přes sto šedesát centimetrů; brunetka; průměrně stavěná; ani vychrtlá ani tlustá, prostě normální. Oblečená do červeného svetříku a černých kalhot. Na krku mateřské znaménko, to si vybavil. Nijak velké, ale povšimnutelné.

A je mrtvá, na to nezapomínat, pomyslel si.

Nebylo to dlouho, co byl Murphy v kontaktu s mrtvými. Většinou se zabýval mladistvými. Vážné útoky, drogy, zdálo se, že jsou do nich vždycky zapleteni dospívající chlapci. Ztráceli život ještě před tím, než jim skutečně začal. Jejich úsměšky připomínaly psy, které vždycky s sebou měli na krátkých vodítkách. Vždycky mu to připomínalo život na komunálním sídlišti, kde vyrůstal. Děti, se kterými se tehdy pral, teď nejspíš nezažímaly tak vysokou pozici jako on. Spíš bylo pravděpodobnější, že na ně narazí při vyšetřování nějaké kauzy než kdekoli jinde.

Na tohle Murphy myslíval často. Jakými podivnými cestami se může život ubírat. Nijak se přece nelišil od mladíků v jeho věku, dělal ty samé hlouposti jako oni, stejně se dostával do potíží. Žádné seriózní myšlenky. Tu a tam pár rvaček. Už ve třinácti letech měřil přes sto osmdesát centimetrů, takže nad všemi vyčníval. Nějakou dobu docházel do místního boxerského klubu, ale pak toho nechal, protože mu došlo, že mnohem příjemnější je trávit čas s kamarády a holkami. Nicméně jeho rodiče při tom stále byli. Stále se ho pokoušeli přivést k lepšímu životu. Zpočátku to odmítal a vzdoroval tomu, co se do něho pokoušeli vstípit. Ale jakmile byl starší, stal se zralejší, uklidnil se. Ve dvaceti se setkal se svojí první ženou, v jedenadvaceti se rozvedl. Oženil se sice příliš mladý, ale jeho životu to dalo nějaký smysl.

Přivedlo jej to k práci, kterou miloval. Ale neslo to s sebou i temné chvilky.

Temné a osobní a měl potíže, aby se jich zbavil. V noci kvůli nim nemohl spát, mrtvé oči na něj v temnotě beze slova zíraly.

Murphy se pokusil vyčistit si hlavu. Měl by se soustředit a najít jméno mrtvé dívky. Začal číst jména pohřešovaných. Sice v místnosti seděla spousta detektivů konstáblů, kteří se věnovali stejné věci, ale Murphy se rozhodl, že se na to zaměří také. Ne že by neexistovalo nic jiného, čemu by se mohl věnovat. Žádné civění na obrazovku, ale výsledky možných svědků. Avšak zjištění jména oběti bylo v tomto okamžiku nejdůležitější věcí.

Za hodinu na to přišli.

„Mám to. Donna McMahonová.“ Murphy vzhlédl od svého počítače přes obrazovku na detektiva konstábla, který se najednou vynořil před ním. Detektiv konstábl Harris. A tentokrát si byl Murphy jistý.

„Pozitivní, Harrisí?“ odvětil Murphy a doufal, že Harris má pravdu.

„Určitě,“ odpověděl Harris. Krátce se usmál a pak se rychle zatvářil seriózně.

Přínejmenším jsem si připomněl nějaká jména, pomyslel si Murphy.

„Co tím míníte, určitě?“

„To mateřské znaménko. Jediný rozlišovací znak, který jsme vlastně měli. Odpovídá popisu, teď nám posílají fotku.“

„Kdo to je, odkud je?“ zeptal se Murphy.

„Dvacet let, původně z Leicesteru. Studentka na Městské liverpoolské univerzitě. Spolubydlicí oznámili její zmizení před šesti dny. Její rodiče pořád žijí v Leicesteru, ale posledních pár dní jsou tady. Budeme je kontaktovat, aby potvrdili identifikaci.“

„Dobrá práce, Harrisí,“ pronesl Murphy. „Rossiová je teď na pitvě, pošlete jí na mobil fotku, aby to mohla zkontrolovat.“

„Jistě, pane.“ Detektiv konstábl zmizel. Murphy sledoval, jak usedá ke svému stolu. Takže mají jméno. A rodiče, kterým se musí sdělit, že jejich dcera je mrtvá. Myšlenky na to, že je budou muset informovat, se Murphymu začaly honit hlavou. Už teď se oťrásl. Rozhovor, kterého se opravdu nemusí zúčastnit. Znovu se ozvaly nervy. A hlas v jeho hlavě to opět zopakoval.

„Nezpackej to zase... nezpackej to...“

Studentka. Musela mít přítele. Všechny ty psychologické kecy v dopisu ukazovaly na nějakého kolegu studenta. Promluvit si s jejími přáteli, najít toho, kdo ji viděl naposledy. Murphy by vsadil všechny peníze na to, že někde tam budou důkazy.

A případ bude za den uzavřen. Maximálně za pár.

Opřel se o opěradlo a jeho myšlenky začaly opět putovat. Zaplavila ho únava, přivřel oči a zvuky rušné a přeplněné místnosti, jako by se utlumily, ztratil se ve svých pocitech.

Ale co když se plete?

6.

Brzký podvečer. Pozdní jaro se přehouplo v léto, které zatím bylo než slunečné poněkud deštivé. Smrákalo se ke krátké noci, slábnoucí světlo venku způsobilo, že svět zešedl.

Textová zpráva, která mu byla poslána a vytáhla jej sem, byla prostá, ale zabrala.

KDYS NAPOSLEDY ZKONTRLOVAL SVOJE MILOVANÉ, DAVIDE?

Otevřel si dveře klíčem, který se obyčejně ukrýval pod falešným kamenem vepředu v zahradě.

Kamenem někdo pohnul. Klíč byl posunutý k jedné straně. Červená skvrnka na přívěsku. Klíč držel opatrně, aby nerozmazal červenou skvrnku. Sice věděl, co to znamená, ale odmítal tomu uvěřit.

Vstoupil do domu, jeho pohyby byly metodické a pomalé, přivítalo ho panovačné ticho. Odér ve vzduchu byl důvěrně známý, ale jeho mozek si ještě neuvědomil, co to je. Přešel chodbou ke dveřím do obývacího pokoje, dveře bývaly většinou otevřené, teď byly zavřené. Ale něco ho přitahovalo k dalším dveřím na konci chodby, vedly do kuchyně. Pomalu se k nim přemístil, smysly měl napjaté. Mohl cítit, jak se mu ježí vlasy na hlavě, jeden za druhým, srdce mu prudce bušilo v hrudi.

Došel ke dveřím, zatlačil na ně a otevřel, všiml si, jak se mu chvěje ruka.

Kuchyň byla prázdná. Nebyl v ní nikdo. Všechno bylo na svém místě. Slunce, které stálo nízko nad obzorem, svítilo skrz okno, které vedlo do zahrady, prostor uvnitř zabarvovalo oranžově. Obrátil se a vyšel z kuchyně. Vracel se chodbou k zavřeným dveřím do obýváku. Věděl, že tam měl jít jako první. Do kuchyně jej přitáhla jen jeho mysl, aby jej udržela v bezpečí, aby mu bránila vstoupit dovnitř.

Stál před zavřenými dveřmi a nějak věděl, co leží za nimi. Nechtěl to spatřit, ale věděl, že musí. Jeho ruka se samovolně přesunula ke klíče, ale uvnitř hlavy na sebe křičel, aby se zastavila. Aby neviděl, necítil. Dveře se otevřely a všechno bylo najednou rudé.

7.

Neděle 27. ledna 2013

Někdy uprostřed poledne prvního dne. Déšť bubnoval do oken, neboť počasí jako obvykle projevilo svůj severní šarm. Murphy se narovnal na židli a dlaněmi si promnul oči.

„Je to na stanici Radio City a Merseyside, to je zatím všechno. Na celostátních stanicích ještě nic.“

Murphy si sejmul dlaně z očí, na zlomek vteřiny ještě nezaostřil oči, všechno kolem tonulo ve zmatku a nepořádku. Před jeho stolem stál detektiv seržant Brannon a jazykem si přejížděl dolní ret.

„To je v pořádku. Ještě něco?“

„Ještě... já jsem tady pořád, víte? Abych to zefektivnil, kdyby něco.“

„Jo. Jistě. Podíval ses po domech okolo místa činu?“

Brannon se napřímil. „Ano. Všichni spali. Nikdo nic neviděl. Až na toho potrhleho maníka, kterého jste viděl. Zorganizoval jsem uniformované policisty do týmů, aby to zvládli rychleji. Čas je nejdůležitější a vůbec.“

Jako děťátko, které si přineslo ze školky domů kresbu, na které není nic než cákanec barvy, a teď čeká, že bude pochváleno. Murphy jen přikývl. Ať se seržant povaří ve vlastní šťávě, řekl si v duchu.

„Jistě. Já se teď zajdu podívat na dopravní kamery, ano?“

„Dobře.“

Brannon Murpyho opustil. Výsledkem bylo, že se atmosféra kolem jeho stolu trochu pročistila.

Zkontroloval si znovu telefon, čekal zprávu od Rossiové. Psal jí před dvaceti minutami, aby věděla, že mají jméno. Telefon mlčel a nebyla v něm ani žádná zpráva.

Murphy si aktualizoval program HOLMES, nicméně v duchu si nadával, že musí používat počítač. Každá informace týkající se právě probíhajícího vyšetřování se ukládala do systému HOLMES, aby se nepřehlédnul ani jediný střípek. A bylo na něm, jako určeném adminovi, aby je vytřídil.

Seriály v televizi ukazovaly alespoň jednu pravdivou věc. Prvních osmačtyřicet hodin je rozhodujících. Čím víc času od zločinu uplyne, tím je méně pravděpodobnější, že si svědci ještě na něco vzpomenu nebo že viník se bude ještě nacházet v dosahu. Proto se Murphy přilepil zadkem na židli a přenášel v počítači informace z místa na místo.

V tuto chvíli měl tedy jméno. Z pohledu na mladou detektiva seržantku, která chvátala k jeho stolu, pochopil, co pro ni celý den znamenal. Ve tváři se jí značila snaha udržet v sobě tu trochu jídla, kterou za celý den pozřela. Murphy se usmál, pohodlně se rozvalil na židli a sepnul ruce přes břicho.

„Byla sranda?“ zeptal se laškovně, když se před ním Rossiová zastavila.

„Však víte. Ale mohlo to být horší, myslím. Smrt byla způsobena zadušením.“

Murphy se znovu usmál. „Věděl jsem, že ten dopis je jen návnada. Vsadím se, že je zatím nějaký její ex.“

Rossiová si všimla něčeho pod svým nehtem a pomocí druhého se to pokoušela soustředěně vydolovat. „Ne nutně. Houghton má určitou teorii. V dopisu výslovně nestojí, že zemřela na předávkování, ale jen to, že poslední dávka byla fatální. Houghton prohlásil, že neví o tom, že by nějaký člověk zemřel na předávkování LSD. Napřed řekl, že je to téměř nemožné, ale pak změnil názor. Dávka LSD, která může způsobit smrt, je příliš velká na to, aby se dala pozít najednou. Navíc v dobu, kdy si člověk může vzít další dávku, původní působení už začne slábnout. Poslal vzorky do laboratoře, ale předpokládá, že v jejím těle bude ohromné množství LSD. Ale beze sporu, bezprostřední příčinou smrti je zadušení.“

„Zajímavé. Nicméně pořád jsem přesvědčen, že dopis je zamýšlen jen jako falešná stopa.“

„Proč?“ zeptala se Rossiová a usadila se na rožku Murpyho stolu.

„Dopis nás chce přesvědčit, že zemřela následkem nějakého podivného experimentu,“ prohlásil Murphy a vytáhnul kopii dopisu zpod šálku s kávou. „Ale ve skutečnosti se jím autor pokouší distancovat od toho, že ji zabil vlastníma rukama. Vidí sebe sama jako někoho, kdo za to nemůže, kdo není tím, kým je. Asi se domnívá, že je lepší než jakýkoliv jiný vrah, ale ve skutečnosti zardousil nějakou ubohou dívku. Vsázím pořád na přítele. Prostě to jen vymyslel, aby zmírnil svoji vinu.“

„A co když je to opravdové?“

Murphy se zarazil. V dopisu je napsáno, že se jedná o třetí experiment. Což znamená, že už došlo ke dvěma, které pro tenhle posloužily jako vzor. Opravdu nechtěl začít domýšlet, co to znamená.

„K mostu se dostaneme, až se přebrodíme řekou důkazů.“

Rossiová pomalu přikývla. „Aspoň už teď máme jméno.“

„Jo. Harris ho našel. Donna McMahonová. Studuje na univerzitě.“

„Má rodiče? Houghton potřebuje někoho, kdo by potvrdil identifikaci.“

„Harris to zařizuje.“

„Neměli bychom něco sníst?“

Murphy zvedl obočí v předstíraném údivu. „To už se cítíš líp? Většinou to chvíli trvá, než se vzpomeneš z pitvy.“

„Už se mi udělalo líp, pane.“

„Výborně. Ale kolikrát ti to mám opakovat. Přestaň mi už konečně říkat pane. Je mezi námi jen tak pět šest let.“

„Omlouvám se. Zvyk.“

Murphy si povzdechl a zvedl se ze židle. „Z prohlídky okolí nic. Výsledky průzkumu dopravních kamer budou za chvíli. Brannon na tom dělá.“

Murphy se usmál, když Rossiová pohrdavě odfrkla při zmínce o Brannonovi. „Máš s ním nějaký problém?“

„Nic, co bych nezvládla sama. Ale po pravdě řečeno, nedokážu to zvládat už pět let. Nejde daleko a pomalu k urážkám.“

„Fajn. Pokud toho bude moc, dej mi vědět. Miluju představu, že ho roztrhne někdo nový.“

Kráčeli teď bok po boku k výtahu. Rossiové kratší nohy cupitaly rychleji, jak se pokoušela držet tempo s vysokým Murphym. Dal jí před-

nost, když se dveře výtahu otevřely, a pak, když oba nastoupili, stiskl knoflík.

„Je to už nějaká doba, co jsme měli co dočinění s podezřelými. Dokonce i pak je to obyčejně manžel nebo manželka,“ pronesla Rossiová, když se dveře výtahu zavřely.

„Pravda. Co to bylo za případ před rokem, když jsme spolu naposled pracovali? Žena, která oddělala svého muže bramborovou škrabkou, kterou jí koupil k narozeninám?“

Rossiová se zasmála, zvuk smíchu zesílily stěny malého výtahu. „To je pravda. To bylo dobrý. Zasáhla ho přímo do krku. Všude krev. Vzpomínáte si, co tehdy řekla při výsledku?“

Murphy se také usmál, když si to vybavil. „Spletl si datum mých narozenin. Mám je až za tři měsíce.“

Rossiová zkusila potlačit smích. Ale nepodařilo se jí to.

Murphy se tiše hihňal vedle ní, protože si vzpomněl na výraz ve tváři detektiva šéfinspektorky, když za ní přišel po výsledku.

Murphy zafrkal. „Teď máme pořádný případ a ty ho se mnou budeš řešit. Doufám, že ho spolu i uzavřeme a úspěšné zakončení se ti dostane do záznamů. Jenom si musíme být jistí, že to nezmrvíme a chytíme správného bastarda.“

„To zvládneme. Dá nám to hodně, abychom mohli pokračovat.“

Murphy si povzdechl a opřel se zády o stěnu stísněného výtahu. „Jo. Snad máš pravdu. Bylo to to mateřské znaménko, které nám dalo jméno. Celý ten technický pokrok a k ničemu. Jen jedno zatracené mateřské znaménko, to nám pomohlo.“

„Znaménko? Vždycky je to dobrý charakteristický rys. Proto mám také tetování.“

„Jistě, proto. Nemá to nic společného s tím, jak jsi mladá a hloupoučká, tím jsem si jistý.“

Rossiová se odvrátila a najednou jí připadala obrazovka ve výtahu, na které se ukazovala čísla pater, nesmírně zajímavá.

Murphy se usmál sám pro sebe. Ale smích mu ihned zamrzl, když se mu opět v hlavě vynořily obrázky z rána.

Nic snadného. Nebude to nic snadného, jak to obvykle bývá.